

forøgede Udgift i Anledning af denne Lov. Og jeg gør dernæst opmærksom paa, at Lovforslaget, baade som det var forelagt i Fjor, og som det er forelagt i Aar og ogsaa vedtaget i dette høje Ting, ikke det første Aar efter, at det er vedtaget, vil kunne paaføre Statskassen nogen som helst Udgift, saa selv med det in mente, at de nye i Fjor af Regeringen forelagte Skatte-love jo ikke det første Aar vilde kunne indbringe den paaregnede forøgede Indtægt, fordi de ikke skulde træde i Kraft lige med det samme, vilde Lovforslagets Vedtagelse i Fjor ikke have kunnet paa-virke Balancen, fordi der det første Aar slet ikke kom noget til Udgift for Statskassen og det andet Aar kun Refusion til Kommunerne af $\frac{1}{4}$ af et Aars Udgift. Thi Loven skal jo træde i Kraft den første Januar, og der kan altsaa i det første Aar, hvor der i det hele taget kan blive forøget Udgift for Statskassen, kun blive Tale om Fjerdingaaret fra første Januar til første April. Jeg gør dernæst opmærksom paa, at det var dette Ting, der ikke vilde give saa store forøgede Indtægter for Statskassen som af Regeringen ønsket, saa heller ikke dette kan berettigede til at sige, at det var et uheldigt Tidspunkt i Fjor til at gennemføre denne Lov. Den var taget med i Beregning, da der var Tale om at tilveje-bringe Balance i Statshusholdningen.

Den ærede Ordfører fandt, det var mærkeligt, at jeg havde brugt nogle Udtalelser, som han citerede. Jeg kan ikke se, at de Udtalelser staar i nogen som helst Forbindelse med min større eller mindre Kærlighed til Forslaget, men jeg tror, at mange med mig er enige i, at naar man her i Tinget vedtager en Bestemmelse som den, jeg citerede, og som den ærede Ordfører ogsaa citerede — jeg er ham taknemmelig for, at han tog det altsammen med —, at hvis en Enke, som har faaet tilkendt en Understøttelse, en Understøttelse, der er fast og ubevægelig, i Loven fastsat med et vist bestemt Beløb for hvert Barn, paa Grund af Sygdom kommer i den Situation, at hun ikke kan klare sig med de for hvert Barn fastsatte Beløb, kan hun ikke af Hjelpekassen faa et halvt Hundrede Kroner, eller endnu mindre maaske, uden at miste Underholdsbidraget for Resten af den Tid, hun ellers vilde have det, saa at hun bliver nødt til at gaa over paa Fattigvæsenet eller blive ved at faa af Hjelpekassen — hvad hun for øvrigt efter det, man er blevet enig om, ikke bør have Lov til —, saa er det virkelig at tage paa hende med haard Haand. Den Slags Bestem-

melser er det ubehageligt at skulle gaa ind paa, naar vi dog har været enige om, at Hjelpekasserne nærmest er bestemte til at hjælpe i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende rent midlertidigt trænger til at blive hjulpet ud over en vanskelig Situation. Naa, men det kan der jo disputeres om; hvis den ærede Ordfører mener, at det er at tage blødt paa det, ja, ja, saa skal jeg ikke strides med ham derom. Men jeg har, som sagt, haft Indtrykket af, at man med mig var enig i, at det var at tage paa Sagen med haard Haand og gøre det meget usmageligt og ubehageligt for Folketinget at skulle tage imod en saadan Bestemmelse, og det er jo den, jeg har refereret til. Der er ingen Grund for mig til at opholde mig længere ved det, men jeg syntes, det var meget strengt overfor de paagældende Enker, at de paa den Maade skulde miste den Ret, som Loven havde givet dem, alene fordi de i en snæver Vending ikke var i Stand til at klare sig uden at skulle henvende sig til Hjelpekassen.

Jeg kan jo ikke sige noget om, hvorvidt det er rigtigt, som Ordføreren for Regeringspartiet i Folketinget sagde, at Henvendelsen fra Kvinderne havde haft nogen Indflydelse paa Udvalgets Arbejde. Det har jeg ikke udtalt mig om og ej heller om de andre Forlydender, der har været fremme, men jeg forstaaer jo godt, at det paagældende Medlems Meningsfæller i Folketinget kan have faaet den Opfattelse. Naar Lovforslaget allerede en Del af sidste Rigsdagssamling og nu i denne Rigsdagssamling fra Samlingens Begyndelse har ligget i Udvalget, til vi er kommet over den Tid, hvor Samlingen normalt skulde slutte, er det forstaaeligt, at saadanne Forlydender har kunnet komme frem. Men det glæder mig, at de altsaa ikke er rigtige, men at det høje Landsting og navnlig Udvalget hele Tiden har været klar over, at denne Lov skulde vi have, og at den skulde fremmes i denne Rigsdagssamling. Jeg kan saa ikke andet end beklage, at det er paa et saa sent Tidspunkt, at man indfører helt nye Principper, at der ikke er levnet megen Tid til den Forhandling mellem de to Ting, som jeg dog haaber skulde bringe noget Resultat, og som jeg under alle Omstændigheder haaber ikke skulde være til Hinder for, at Lovforslaget bliver gennemført. Jeg skal gerne erklære, at selv om der er mange Ting deri — og det er der —, som jeg ikke synes er heldige, skal jeg resignere i meget stor Udstrækning for dog at kunne faa Lovforslaget ført igennem.